

Relacja druga sędziego sprawozdawcy w sprawie alimentacyjnej Katarzyny Ośmiałowskiej.

Or. Archiwum Narodowe w Krakowie, sygn. 29/200/1837 (d. WM 324), s. 781–782.

Edycja krytyczna: Mateusz Mataniak.

23 IX 1842

[s. 781]

Do nr 23.

Relacja w sprawie Katarzyny Ośmiałowskiej przeciwko Kasprowi Ośmiałowskiemu o wyznaczenie jej alimentów z przyczyny żądania rozdziału co do osób spornie wyniesionego.

(Odczytać relację pierwszą i dodać:)

Iż sądy a quibus orzekając, jako Ośmiałowska nie dowodzi, aby funduszków na utrzymanie siebie nie posiadała i aby takowe mąż posiadał, wyrokowały wbrew własnemu wyznaniu Ośmiałowskiego przyznającego pobieranie ze Skarbu pensji po 50 złp, przez co obrażyły art. 1356 KC, wbrew pokładanemu przez Ośmiałowską świadectwu o stanie jej ubóstwa świadczącemu, przez co obrażyły art. 1317 i 1319 KC. Mimo to nawet według art. 214 KC mąż obowiązany jest dostarczać żonie wszystkich potrzeb do życia, i z art. 268 KC służy Ośmiałowskiej prawo żądania od męża w sporze obecnym alimentów, a gdy iż sądy z tym oddaliły, obrażyły powołane przepisy prawa, dlaczego już o skasowanie ich wyroków i dopuszczenie sprawy do Trzeciej Instancji upraszała. Sąd Wyższy decyzją na dniu 25 czerwca br. wydaną przyjął skargę kasacyjną Ośmiałowskiej, dając miejsce instrukcji sprawy w Sądzie III Instancji. Na tej więc drodze Ośmiałowska przytacza też same zasady swej obrony, jakie w skardze kasacyjnej przywodziła, na które Ośmiałowski odpowiada^a in formali, iż skarga ta jako nie przenosząca 600 złp przyjęciu nie ulega, iż w odparciu skargi Ośmiałowskiej dosyć mu jest odwołać się do powodów wyrokowania w sądach a quibus, nadto [s. 782] iż powołanie się na przyznanie jego, jako miesięcznie pobiera 50 złp, a stąd i na art. 1356 KC nie pociąga za sobą obowiązku płacenia żonie alimentów, których tym mniej żądać może, gdy nie dowodzi, aby była w ich potrzebie, bo złożone przez nią świadectwo ubóstwa jako w prawie nie znane nie stanowi tego dowodu, i gdyby z Dyrekcji Policji takowego była żądała, byłoby przekonanie, że się z handlu mąki utrzymuje, a tak mylne jest także powołanie art. 1317 i 1319 KC, bo akt urzędowych Ośmiałowska nie składa. Odwołanie się do art. 214 KC jest także niestosowne, bo prawa i obowiązki nim wytknięte odnoszą się do czasu pożycia, a art. 268 KC najwłaściwiej przez Sąd Apelacyjny jest powołany, bo żona powinna dowieść potrzebę alimentów. Uprasza więc o odrzucenie skargi. Taki jest stan sprawy, a jej osądzenie zależy od rozstrzygnięcia tych punktów: 1. Czyli

a Fragment od „in formali” do „przyjęciu nie ulega” dopisany na marginesie.

żonie rozdziału co do osób żądającej służyć alimenty tak, jak żonie w rozwodzie zostającej? 2. Czy potrzeba alimentów przez Ośmiałowską złożonym świadectwem dostatecznie jest udowodniona?

Kraków, dnia 23 września 1842 r.

[Podpis] Rogalski.

Urzędowi Publicznemu przesłać do wniosku. Dnia jak wyżej.

[Podpis] Rogalski.

[cytowane przepisy: Kodeks Cywilny Napoleona, art. 214, 268, 1317, 1319, 1356]

[hasła: alimenty, pożycie małżeńskie, zaspokajanie potrzeb życiowych, skarga kasacyjna, świadectwo ubóstwa, Dyrekcja Policji, wartość przedmiotu sporu]